

Att bistå den helige Fadern

Brev från Msgr. dr. Christoph Bockamp, Regionalvikarie för Opus Dei i Tyskland, till Opus Deis medlemmar och vänner.

2009-02-10

Många av oss kommer ännu ihåg påven Benedikts predikan vid hans ämbetstillträde den 24 april 2005. Han upplevde mycket tydligt uppdragets börda, att den ”överskrider all mänsklig förmåga”. Men han kände sig buren av de heliga och de troende. ”Jag är inte

ensam. Jag behöver inte bära ensam det, som jag i sanning inte skulle kunna bära ensam. Skaran av Guds heliga skyddar, stöttar och bär mig. Och er bön, kära vänner, ert överseende, er kärlek, er tro och ert hopp följer mig.”

Ja, vi ber för Påven. Alla katoliker har idag en särskild anledning att be för den helige Fadern och uppoffra för honom och hans medarbetare. Vår grundare, den helige Josemaría, har skrivit: ”Omnes cum Petro ad lesum per Mariam!” – alla, tillsammans med Petrus, (alltså med Påven) till Jesus genom Maria! Denna lilla, hjärtliga bönesuck kan vi be ofta idag.

Den helige Fadern har alltid med hela sin kraft arbetat för en förbättring av förhållandet och vänskapen med det judiska folket. Jag minns hans tal till delegationen för International Jewish Committee

on Interreligious Consultations. En mycket intrycksfull och rörande gest var också hans besök i Kölns synagoga under Världsungdomsdagen den 19 aug. 2005. Vid det tillfället sa han: ” Under detta år 2005 minns vi 60-årsdagen av befrielsen ur de nationalsocialistiska koncentrationslägren, i vilkas gaskamrar miljoner judar – män, kvinnor och barn – dödades och brändes till döds i krematorierna. Jag gör det till mina egna ord, det, som min vördade föregångare skrev med anledning av 60-årsdagen av Auschwitz befrielse, och säger likaså: ”Jag böjer mitt huvud för alla dem, som upplevt denna manifestation av *mysterium iniquitatis* (Ondskans hemlighet). De fruktansvärda händelser, som skedde då, måste oavslått bli en samvetets påminnelse om att avsluta konflikter och mana till fred”. Den helige Fadern avslutade med orden: ”De

vuxna bär ansvaret för att hoppets fackla, som givits både judar och kristna, ges vidare till ungdomarna, så att det ondas makter aldrig får herraväldet igen, och att de framtida generationerna med Guds hjälp kan nå en rättvisare och fredligare värld, i vilken alla människor äger samma medborgerliga rättigheter.”

Helt i linje med sina föregångare har påven Benedikt XVI redan i början av sitt ponifikat klart och tydligt tillkännagivit, hur viktig Kyrkans enhet är. Så blev det bara några få timmar efter hans val sagt: ”I början av sitt ämbete i Kyrkan i Rom, som Petrus dränkt med sitt blod, övertar hans nuvarande efterföljare helt medvetet som högsta prioritet uppdraget, att med alla krafter arbeta för alla Jesu lärjungars fullständiga och synliga enhet. Det är hans strävan, det är hans mycket angelägna plikt. Han är medveten om, att det inte räcker med att

uttrycka uppriktiga känslor. Det behövs konkreta gester, som griper tag i hjärtat och skakar om samvetet, så att de för var och en leder till en inre omvändelse, som är förutsättningen för varje steg mot ekumeniken.” (Första budskapet inför de valberättigade kardinalerna i det Sixtinska kapellet 20 april 2005)

Beslutsamt går den helige Fadern vidare på denna väg och drar sig inte för att visa sådana barmhärtiga gester. Om de sen hos de andra ”griper tag i hjärtat”, ”skakar om samvetet” eller bara ”leder till en inre omvändelse”, är det, det hopp, som vi i dessa dagar, ber om. Men jag tror, att vi också i familje- och vänkretsen och bland kolleger har upplevt, att en försoning bara kan komma till stånd, om någon driver på och tar ett generöst steg. Om och hur den andre uppfattar och förstår det, vet man naturligtvis inte.

Att det bara handlar om ett första steg, är också klart. Ytterligare flera och bestämda steg måste följa. Kölns ärkebiskop, kardinal Joachim Meisner har förklarat de idag inte så helt begripliga sammanhangen så här: ”Den upphävda exkommunikationen möjliggör, att de fyra biskoparna nu kan delta i Kyrkans gemenskap som katolska lekmän, men inte som biskopar. Därmed har de åter möjlighet att ta emot sakramenten. Denna önskan rörde Påvens hjärta. Den fortsatta suspenderingen, som endast berör präster, förbjuder dem att utöva varje verksamhet som biskopar i Kyrkan. De får varken koncelebrera vid mässan eller dela ut sakramenten.”

Säkert har vi i dessa dagar många tillfällen att tala om Påven och uttrycka vår tacksamhet för hans tjänst. Den som har möjlighet, att på något sätt ta till orda i offentliga

sammanhang, borde göra det utan rädsla. Detta skulle ske i ett klimat, som befrämjar dialogen i ömsesidig förståelse och inte försvårar den. Här är säkerligen den helige Josemarías råd på sin plats: ” Säg samma sak med ett annat tonfall och utan vrede, så kommer dina resonemang att vinna i styrka, och framför allt kommer du inte att förolämpa Gud. (Vägen nr 8)

Vi är uppmanade av biskoparna i Tyskland att bistå den helige Fadern, så gott vi kan. Och det gör vi gärna!